

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 6 * 5. února 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Naše modlitby
a naše myšlenky
Shromáždění
a den Kristův

LITERÁRNÍ ODPOLEDNE JINDŘIŠKY KUBÁČOVÉ V LOUNECH

Kmotra našeho Literárně dramatického klubu, spisovatelka Jindřiška Kubáčová, nás během jedné z posledních listopadových schůzek požádala o spolupráci při prezentaci svých knih na předvánočním setkání v Lounech, kam byla pozvána místní a cítolíbskou NO ČČSH. Byla to pro nás velká čest a samozřejmě jsme rádi jejímu přání vyhověli. A tak třetí adventní neděli za mrazivého počasí, které se při našich zimních akcích stává téměř tradicí, vyrazili autobusem z nádraží Florenc: autorka, dále PhDr. Olga Nytrová, Pavel Grün, Ota Ševčík a Květoslava Salmonová.

Jeli jsme plochou, trochu melancholickou krajinou, kde převládala hněd zoraných polí, barva staré trávy, kde při cestách rozevíraly své náruče holé stromy a kde se později na obzoru tyčily homole bývalých sopek. Asi za hodinu a půl jsme vystupovali v Lounech, v městě, jehož historie sahá až do dvanáctého století. Z této doby pocházejí první zprávy o osadě na důležité zemské cestě do Saska, která byla ve čtrnáctém století Janem Lucemburským povýšena na město. Za husitského hnutí patřily Louny k silným oporám táboritů a místní ženy pomáhaly Janu Žižkovi v bojích na pražském Vítkově. Město bylo těžce postiženo za stavovského povstání a následné třicetileté války. Významného rozmachu dosáhlo na přelomu devatenáctého a dvacátého století, kdy je známé svými cukrovarny, jatkami a železničními opravarnami. Bohatá je i jeho kulturní tradice. Narodil se tady Jaroslav Vrchlický, žil zde básník Konstantin Biebl. Nachází se tu mnoho architektonických památek středověké i novodobé architektury. Jednu z nich, kostel sv. Mikuláše, na jehož stavbě se podílel i Benedikt Rejt, jinak zvaný Beneš z Loun, stavitel Vladislavského sálu na Pražském hradě a chrámu sv. Barbory v Kutné Hoře, jsme si prohlédli krátce po našem příjezdu, když jsme prošli téměř liduprázdnými ulicemi a náměstím. Potom jsme zamířili do hotelu Union, kde jsme po obědě upřesňovali program.

V útulné restauraci, zařízené v zámeckém stylu, se příjemně sedělo, ale čas ubíhal jako voda a museli jsme jít, abychom nepřišli pozdě na naše vystoupení, jež se konalo v sakristii kostela místní NO ČČSH. Ta se proměnila pro zimní čas na modlitebnu, neboť se tu dá topit. Zde nás uvítala sestra farářka Mgr. Smolová se svými pomocníky. Nabídli nám šálek čaje nebo kávy, na stolech bylo připraveno malé pohoštění. Ještě jsme si nestačili ani sundat kabáty a začali přicházet první diváci. Brzy byla modlitebna zaplněna do posledního místečka. Před samotným programem uvítal účinkující i diváky Ing. Ivo Kraus, iniciátor tohoto setkání. Promluvil o adventním čase a poté jsme si všichni společně zazpívali za

doprovodu varhan, na které hrála jeho manželka. V úvodu pořadu seznámila sestra Olga Nytrová přítomné s osobností a dílem Jindřišky Kubáčové. Pak následovaly ukázky z její tvorby, přednesené samotnou autorkou a členy našeho Literárně dramatického klubu. Šlo o povídky z knih "Dům v nádražní ulici", "Pět chlebů a dvě ryby" a verše ze sbírky "Mezi bodlácím a trním". Některé byly zaměřené vánočně, jiné se zabývaly jinými tématy, ale všechny spojoval společný rys, který je cítit v každém spisovatelčině díle, a tím je víra, moudrost, láska k člověku a laskavý pohled na obyčejné lidské starosti. Mezi jednotlivými výstupy jsme opět zpívali a na závěr jsme se společně pomodlili. Toto všechno vytvořilo tak příjemnou atmosféru, že po skončení prezentace se mnozí z diváků ještě chvíli zdrželi, besedovali s paní Kubáčovou i s klubisty. Kupovali si uváděné knihy, jejichž několik exemplářů autorka osobně přivezla, aby udělali tímto dárkem radost svým blízkým nebo jako upomínku na zajímavé odpoledne. Projevovali také zájem o sborník "Dialog na cestě".

Všechno hezké ale jednou končí a i když bychom se rádi zdrželi déle, museli jsme se rozloučit. Ivo Kraus nás odvezl na nádraží. Bylo nás však o jednoho více, a tak se Ota Ševčík musel složit do kufru, jako správný "undergroundový" básník. Měl však "vzácné poleženíčko", neboť v autě vzadu byly složeny sborníky našeho Literárně dramatického klubu "Dialog na cestě", na jejichž vytištění měl Ivo Kraus lví podíl.

Na nádraží jsme nečekali dlouho a za deset minut už nás malý motoráček unášel směrem na Kralupy nad Vltavou, kde vystoupil Ota a my ostatní jsme asi hodinu v příjemné nádražní restauraci čekali na přípoj na Prahu.

Doufáme, že jsme naši kmotru, která byla celý den naší hostitelkou, nezklamali a podařilo se nám předat poselství jejich povídek a veršů a zprostředkovat účastníkům setkání krásné a inspirativní zážitky v předvánočním čase.

Květoslava Salmonová,
LDK Dialog na cestě

Lounské náměstí na sklonku podzimu
(foto archiv)

BYLA TU PTAČÍ CHŘIPKA PŘED TŘEMI TISÍCILETÍMI?

V poslední době vědci z různých oborů stále více věnují svou pozornost starým mýtům. Ukazuje se, že nám tyto prameny mohou prozradit řadu poznatků důležitých pro naši současnost. Také Bible je v tomto směru jedinečným zdrojem informací. Pokud ji čteme opravdu pozorně, zjistíme, že jsou zde často popisovány zcela konkrétní události, které jsou časově i místopisně přesně určeny.

Nedávno jsem si to znovu uvědomila při čtení knih Exodus a Numeri, kde mne upoutaly dvě zprávy o nasycení Izraelců masem na jejich cestě pouští do země zaslíbené.

I když jsou si oba texty dost podobné, v podstatě se liší. Každá z těchto událostí se odehrála na jiném místě, v jiném čase a se zcela rozdílnými důsledky.

První zprávu nalezneme v 16. kapitole 2. Mojžíšovy, ve verši 11-13.

„Tu Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Slyšel jsem reptání Izraelců. Vyhlás jim: navečer se najíte masa a ráno se nasytíte chlebem, abyste poznali, že já jsem Hospodin, váš Bůh.“

Když pak nastal večer, přiletěly křepelky a snesly se na tábor.“

Tuto událost si pak ještě Židé připomínali v Žalmu 105, ve 40. verši, kde čteme:

„Žádali a přihnal jim křepelky...“ Čas i místo jsou přesně uvedeny. Stalo se to večer, přesně patnáctý

den, druhého měsíce poté, co Izraelci vyšli z egyptské země, a to na poušti Sín, která se rozkládá mezi Elimem a Sinajem.

Druhý příběh, který je pro nás z dnešního hlediska mnohem zajímavější, nalezneme až ve 4. Mojžíšově, v 11. kapitole, verš 31-35.

Čteme zde: „Vtom se zvedl vítr seslaný Hospodinem, přihnal od moře křepelky a rozhodil je po táboře, asi do vzdálenosti jednodenní cesty na tu i onu stranu kolem tábora, do výše dvou loket nad zemí.“

Čtete pozorně. V tomto případě se křepelky nesnesly dolů na tábor, ale zřejmě mrtvé nebo umírající padaly k zemi. Stalo se to zřejmě ráno, neboť Izraelci je sbírali celý den, celou noc a ještě i následující den.

Důsledky požití této stravy byly nedozírné. Ve verši 33. téže kapitoly čteme, že: „...ještě měli v zubech maso, ještě nebylo ani rozžvýkáno“, když začali houfně umírat. Současně si na tomto místě nutně musí položit otázku, zda lidé se už při sbírání ptáků a jejich přípravě nenakazili a zemřeli dříve, než stačili jístlo sníst.

Katastrofa byla tak veliká, že místo, kde se odehrála, Izraelci nazvali Kibrot – taava, což v překladu znamená Hroby žádostivosti.

Vzpomínka na tuto druhou událost je pak ještě zapsána v Žalmu 78 (23-31): „...Měli ještě pokrm v ústech, když proti nim vyšlehl hněv Boží...“

Místo je opět určeno daným názvem. Vzhledem k tomu, že vítr přihnal křepelky od moře, by se dalo usoudit, že tentokrát se jednalo o podzimní tah hejn, kdežto v prvním případě se událost stala jeden měsíc po svátku pesach (který odpovídá křesťanským Velikonocům). Šlo tedy o jarní tah ptactva.

Obě dvě místa, kde se tyto události staly, pak ještě nalezneme v seznamu čtyřiceti dvou izraelských stanovišť oddechu na cestě do země zaslíbené ve IV. Mojžíšově, 33. kapitola. I když dnes nelze většinu těchto stanovišť zeměpisně určit, zdá se, že v době, kdy byla sepsána, byla známa. Svědčí o tom třeba přesnost, s jakou je popsán Élim jako místo, kde bylo dvanáct pramenů a sedmdesát palem.

Závěrem bychom si asi měli ještě položit otázku, jak stará je tato zpráva. Když se podíváme do chronologické tabulky ve Starém zákonu, která je součástí českého ekumenického překladu, zjistíme, že Mojžíš zde není uveden.

Datování počíná až od jeho nástupce a pokračovatele Jozueho, kde se předpokládá pronikání izraelských kmenů do Palestiny asi roku 1200 před Kristem.

Nuže, myslím si, že tato zpráva o možné epidemii ptačí chřipky ve starověku asi nebude zajímat jenom teology.

Jindřiška Kubáčová

Na kolotočích

Víte o tom, že si se svým šestiletým Pétou čtu z dětské bible a před spaním se s ním modlím? Jeden můj spolubratr mi řekl, že se se svým synkem nemodlí a nečte, ani mu nevypráví biblické příběhy. Proč? Prý aby jeho syn nebyl "křesťanským papouškem".

Svým způsobem mu rozumím. Učit děti "Andělíčku můj strážníčku" anebo Otčenáš bez rozhovoru a vysvětlení z nich skutečně může udělat "papoušky", opakuující všechno, co chtějí dospět. Ještě že má ten chlapec také věřící babičku, co to vnímá jinak.

Já jsem se vždycky snažil Pétovi převyprávět ty naše jednoduché základní biblické pravdy dětskou řečí. Nakolik se mi to dařilo, čas ukáže. Vzpomínám, jak jsme mívali v ilegálním letničním sboru nedělní školku na dvorku rodinného domu a jak jeden starší sboru říkával, když se tam nevešli, nechte je ve shromáždění, oni tomu nerozumí, ale Duch svatý je zvláštním způsobem oslovuje...

Nedávno jsme šli s Pétou na kolotoče. Byla tam nádherná vikingská loď, přímo nás lákala a tak jsme si šli na ni sednout. Byli jsme na ni sami. Najednou ji kolotočář rozhoupal, ale tak silně a děsivě, naráz, drželi jsme se, držel jsem Petříka pevně kolem ramen, bylo to horší než na rychlodráze. Mne ihned rozbolela hlava a Pěta se dal do smíchu. Smál se, potom přestal, zbledl a začal volat: „Pane Ježíši, ať se to zastaví!“

Víra v praxi. Pěta ví, kdo je Ježíš. Ví, že je potřeba zavolat.

Petr Mečkovský,
Třebíč

Z kazatelského plánu

6. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly

I dnes slyšíme o jednotě Ježíšových slov i činů. Soustavný zápas s temnými silami zla je Spasitelovým programem, jeho posláním. Proti horečnatým nemocím užívala tehdejší doba léčebných zákroků, jež neměly daleko ke kouzelnickým praktikám (srv. Kovář, Výklad Markova evangelia, str. 29). Ježíš nic takového nepotřebuje. Je vybaven blahodárnou mocí od Boha, je tím, kdo vítězně přemáhá hřích a jeho následky. Proto postačí k uzdravení jeho přítomnost, slovo a dotyk - a zlo se musí dát na ústup. Podmínkou ovšem je spolehnutí na Spasitele v pevné důvěře. V alegorickém výkladu byl zde "dům Šimona Petra" chápán také jako CÍRKEV. Potom je závěr perikopy zřetelnou výzvou k misijní aktivitě církve.

Vstup: Iz 40,28-31

Tužby:

1. Aby nám daroval srdce citlivá pro každé lidské neštěstí a ruce ochotné je mírnit a odstraňovat, s myslí mírnou a pokornou modleme se k Hospodinu.
2. Za odvahu následovat Krista tam, kde nás chce použít k posílení zemledělných...
3. Abychom pevně spoléhali na Kristova zaslíbení i na jeho moc a odtud čerpali sílu k budování živé církve Páně...

Epistola: 1K 9,16-23

Evangelium: Mk 1,29-39

K obětování: 1J 4,14

K požehnání: Ž 40,17-18

Modlitba:

Pane, vždy ses rozpomínal na nemocné a ztrápené ve svém lidu a navštěvoval jsi je s laskavou laskavostí, aby byli uzdraveni. Prosíme tě za nemocné a sklíčené, aby byli posíleni a uzdraveni, aby byla zapuzena ustrašenost myslí a ochablost ducha, aby ti, kteří jsou upoutáni na lůžko dlouhou chorobou, mohli povstat, aby ti, kteří se trápí v myslí a trpí duševně, byli osvobozeni. Prosíme tě, aby každý člověk ve svém trápení okoušel dar tvého uzdravení a pokoje.

Vhodné písně: 78, 95, 148, 311 (se sólem)

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 5

Když "výsosť" jela do Ostrova a tato událost byla železničním stanicím hlášena, stáli všichni přednostové stanic z Prahy až do Ostrova při průjezdu vlaku na peroně "v plné parádě". Ano, takové to byly poměry.

Řečená vrchnost byla ovšem i patronem ostrovského chrámu a jiných, asi šesti far v okolí; Ostrov byla fara na patronát nejlepší a svou polohou na hlavní rychlíkové trati ke Karlovým Varům nejpřístupnější.

Toskánští samí v zámku pravidelně nebydlívali, jen sem občas odkudsi ze světa zajížděli. Přesto byla tato krajina bývalému císařskému rodu dobře známa, jak o tom svědčí mimo jiné i to, že jeden člen tohoto rodu, který za naší paměti se vyloučil z rodiny a jmenoval se pak Leopold Wölfling, přijal jméno po jednom vrchu v tomto kraji, navštěvovaném panstvem pro pěknou vyhlídku. Je ovšem zcela přirozené, že nedaleké světové lázně se svým okolím měly přitažlivost i pro členy panujícího rodu.

V ostrovském zámku sídlila tehdy jen rodina sestry držitelovy, vdovy po říšskoněmeckém knížeti Isenburgovi (také "výsosť"). Ten, jak jsem slyšel, nějak prohospodřil a dcera po něm, princezna Antoinetta a syn, princ Isenburg, obecně princ Viktor, žili zde na strýcově majetku. Často se zde zdržovala i jejich matka, stará kněžna Isenburgová, se svou společnicí slečnou Müllerovou, rodilou Češkou z Prahy.

Bylo to pro mne prapodivné překvapení, když jsem v r. 1906 o Velikonočích se na pozvání Karlovo poprvé vypravil do "Šlankvertu" a jda na Bílou sobotu v podvečer z nádraží do města - bylo tehdy nádherně! - když jsem potkal v Ostrově v parádní uni-

formě - pruského důstojníka! To princ Viktor Isenburg šel na vzkříšení, jehož se vždy takto zúčastnil.

Sem tedy zapadnul Karel jako druhý kaplan - a nebyla to celkem nejhorší štace pro novosvěcence, třebaš Karel na počátku svého působení, to znamená od 1. září 1904 do 3. února 1906 byl jenom "osobním", to jest nesystemizovaným kaplanem, daným k ruce churavému děkanovi. Karel zde býval tak spokojen a při humoru, jako oba druzí duchovní.

Děkanem byl František Lehner, takto rodák z pražského Podskalí, který ke svému původu se prý však již nerad hlásil. Poněmčil se zde úplně, jako toskánský úředník, kteří sem kdy byli přeloženi z panství brandýského (znal jsem sám podobný případ). Jak Karel vypravoval, prozradil původ pana děkana nejspíše jeho podskalský humor. Přitom však dovedl prý při různých slavnostních příležitostech, jako o svých jmeninách, velmi důstojně přijímat oslavy. Scházelo mu jen, aniž ho to však znepokojovalo, že mu církev neudělila fialové roucho; fialovým byl tehdy v tomto kraji pouze děkan v Jáchymově, jemuž kněží proto přezdívali "svatý otec jáchymovský". - Já děkana Lehnera nepoznal, neboť zemřel 3. února 1906, podlehnul ve stáří silnému revmatismu, jímž v této vyhlášené lázeňské končině trpí značná část obyvatelstva, jak vyzozoroval záhy Karel (snad byla u děkana Lehnera i dna).

Prvním kaplanem a veselým společníkem byl tehdy Čech, páter Richard Šarapatka - a občasnými návštěvníky (namnoze i hosty) fary bývalo panstvo ze zámku: princezna Antoinetta, kdysi snad i princ Viktor, a za přítomnosti kněžny ve Šlankvertě též nenáročná slečna Müllerová. Zda-li i stará

kněžna, nevím. Naopak zase kněží bývali tu a tam hosty zámku, jak o tom svědčí i zachovaná korespondence Karlova.

Princeznu a prince jsem poznal za své velikonoční návštěvy v Ostrově: tehdy byl totiž páter Šarapatka hlavním administrátorem fary po smrti děkana a princezna přišla na hlášenou návštěvu na Boží Hod velikonoční, hned z kostela po požehnání. Byla to statná, asi 35-40letá žena, kulatého obličje, pleti nikterak jemné, velmi srdnatého vystupování (nosila i holinky) a znamenitého apetitu, na který bylo předem náležitě pamatováno. Na ruce měla prsten s velkým nazloutlým briliantem, dar to perského šacha. Tomuto starém záletníkovi, který býval v těchto letech pravidelným návštěvníkem Karlových Var, padla statná princezna do oka, když na pozvání prince Viktora navštívil i Ostrov. Princ vozil šacha neúnavně po celém okolí a šach podle svých perských a šachovských představ byl prý velmi spokojen s tím, že princ má tak rozsáhlý majetek, jak mu ukazoval (ukazoval mu prý všecko jako svoje - šach tomu tak rozuměl). A sestře hostitelově dal šach na znamení své spokojenosti nad veškerou hojností, kterou viděl, na památku prsten s oním velkým kamenem. Za své zmíněné odpolední návštěvy na faře bavila princezna hosta až do podvečera velmi dobře intimnostmi ze všech evropských dvorů.

Prince jsem poznal o Velikonočním pondělí na výletě v Karlových Varech. Figurov mi připomněl tak asi krále Alfonse nebo správněji u nás tehdy populárního, ovšem jen imaginárního, jeho dvojníka.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

Nad Písmem

LÉKAŘ

V tomto všelijak trpícím, všelijak tělesně i duševně nemocném světě, v čase, kdy i samo zdravotnictví onemocnělo, neškodí zamyslet se nad tím, „jehož zsinlostí lékařství nám způsobeno“ (Iz 53,5 - kralický překlad), tj. Pánem Ježíšem Kristem, jako nejvyšším lékařem.

Při čtení dnešního evangelia se mi vynořily dávné vzpomínky z dětství. Ležel jsem doma se zápallem plic, byla noc, ale lampička svítila, nemohl jsem spát. Ve dvě hodiny v noci zazvonil u dveří zvonek. Když rodiče otevřeli, za dveřmi stál MUDr. Novotný, náš obvodní lékař, již starší pán, který poznal hrůzy války, stál tam a nesměle se omlouval - že nemůže spát, a tak se šel projít a vidí, že se u nás svítí, a tak se jde podívat, jak se hochovi daří. Prohlédl mne, usmál se, pohládl a zas odešel do noci. Bylo mi hned o mnoho lépe.

Když jsem se pak již uzdravoval, přišla mne navštívit, také již starší, učitelka klavíru slečna Pachová. Přinesla tehdy vzácné pomeranče a noty, s tím, že doufá v mé brzké uzdravení - až to půjde, že budu moci zase trochu cvičit. Usmála se, pohládl mne a odešla. Bylo mi hned o mnoho lépe. A když jsem se uzdravil, chodil jsem

najednou do hodin klavíru, k té trošku zachmuřené, přísné pedagožce, velice rád. Proto dnes chápu ten zázrak, kdy Ježíš přistoupil k nemocné Šimonově tchyni, vzal ji "jen" za ruku a horečka ji opustila a ona se rázem uzdravila. Proto dnes chápu úspěšnost Ježíšovy lékařské praxe, kdy k němu přinášeli všechny tělesně i duševně nemocné, s nadějí, že je uzdraví. Nejen, že je přinášeli s nadějí uzdravení; on tu nadějí nezklamal.

Úspěšný byl, a dodneška je, tento bez vlastní ordinace putující lékař proto, že na prvním místě je u něj vždy pacient. Nechybí tu prostě vztah mezi lékařem a pacientem, založený ještě na jiných hodnotách, než jsou peníze. Ty peníze zajisté jsou ke zdravotní péči také zapotřebí. Myslím však, že vzájemný vztah, v němž ten druhý je důstojnější mne samého, by i těch peněz hodně ušetřil. A bez tohoto vztahu jsou veškeré služby za peníze pouhou prostitucí. Tak je to ale i s kněžským a každým jiným stavem: jakákoliv nelaskavá služba přestává být službou, neuzdravuje, naopak, přitěžuje.

Už slyším poznámky Velkých Cyniků: „Kdo z lékařů je spokojen s platem, ať jde léčit černoušky do Afriky!“

Mk 1,29-39

Na to se dá odpovědět jen, že to není zas tak špatný nápad.

Také už slyším posměšky na adresu pacientů: „Druhým byste radili, sami sebe neuzdravíte! Tak si jděte za tím svým Ježíšem! Druhé uzdravoval, sám sebe neuzdravil!“ (L 4,23) Na to se dá odpovědět jen, že Ježíš zvítězil nad smrtí.

Mám jít za Ježíšem? Milerád. Zajisté pomůže. Třeba mi do cesty pošle lékaře, který mne ošetří, a nejen léky, hrazenými či nehrazenými pojišťovnou, ale i pozdravem, podáním ruky, úsměvem, pozorností, mile, rád. Znam takové. Dosud nevymřeli. Jsem tomu rád.

Václav Žďárský

**Pane Ježíši,
lékaři nejvyšší,
lékaři obětující
svůj život
za ty naše,
prosím,
uzdrav naše
vzájemné vztahy,
uzdrav nás z nelásky!
Amen**

NAŠE MODLITBY A NAŠE MYŠLENKY

Jak se modlíme? Prostá otázka, na kterou je nesnadná odpověď.

Zřejmě dobře rozumíme a jsme zajedno s voláním žalmisty: „Hospodine, přej sluchu mým slovům. Hospodine, můj porozumění pro mou zneklidněnou mysl. Hospodine, věnuj mi pozornost, když volám o pomoc.“

Naše slova, co jich z našich úst každého dne vyjde. Naše volání o pomoc, ani to nám nečiní až takovou potíž. Je však cosi v nás, co v plnosti nevypoví naše slova ani naše volání o pomoc. Ono cosi je naše zneklidněná mysl. Co všechno se "honí" v naší hlavě, čím vším se zaobírají naše myšlenky? Jak širokou škálu témat obsáhnou, až se někdy i zarazíme či lekne svými myšlenkami.

Naše ústa vypouštějí slova modliteb, chval i proséb. Zdaleka ne všechno vypoví a nejen pro nedostatek vhodných slov. Je totiž leccos, co přes své rty nepustíme a zadržíme ve svém nitru. Snad to činíme s myšlenkou, že ono nahlas nevyřčené zůstává jen naším tajemstvím. Je to zřejmý omyl. Bůh zná naše nitro, zná naši mysl a hledí k našemu srdci. Před ním jsme nazí.

Budme mu vděční za jeho všepřonikající pohled skrze naši vnější masku dovnitř k našemu neklidnému srdci plodícímu neklidné myšlenky, což obojí nás lecky přivádí

k nedobrému a zlému činu. Není to z Boží strany potměšilost, v níž by nám chtěl Bůh ukázat svoji nadřazenost. Je to jeho láska a dobrotivost vrhající jasný kužel světla do našeho neklidného srdce, hnízda a rodiště našich myšlenek, slov a posleze i činů. Dokud je ještě čas, ptá se nás Bůh v našem srdci a myslí: „Kde jsi? Proč jsi tak vzplanul? Cos to učinil?“ Takové otázky nám nejsou příjemné a vzbuzují v nás přinejmenším smíšené pocity. Jak s těmito otázkami naložíme? Zkusíme je odstranit stranou a budeme dělat mrtvého brouka, nebo jakoby natruc budeme pokračovat se stoupající intenzitou v konání, které bylo příčinou nepřijemných otázek? Nebo uznáme jejich oprávněnost a dojde nám, že jsou jedním z nástrojů naší záchrany a nápravy, byť nás i zarmucují? Pravda ani oním ignorantním a zamítavým přístupem k této záležitosti se člověk nevyhne zármutku. Přesto nejde v obou případech o totéž. Že v tom není žádný objev moderní psychologie, dosvědčuje 2. list do Korintu, kde apoštol Pavel rozlišuje dva druhy zármutku v srdci hřešícího člověka. Zná zármutek podle Boží vůle, který v člověku probouzí opravdovost, ochotu k omluvě, znepokojení, bázeň, touhu a horlivost. Zná také zármutek po způsobu světa, který vede spíše k zatvrzelosti, setrvání ve zlém a tak

ke smrti před Bohem. Církevní otec Augustin, biskup v Hippo Regiu tento stav lidského srdce i ducha poznal velmi dobře a z rozvažování nad ním došel k všeobecně známé myšlence o neustálé nepokojnosti lidského srdce, která pomine až tehdy, kdy člověk spočině v Bohu. Cestou k tomuto cíli je Boží Syn Ježíš Kristus. V něm se ke každému člověku reálně a srozumitelně přibližuje Ten, od něhož jsme vyšli a k němuž se po celý čas života vracíme. V setkání s Ježíšem Kristem v jeho přijetí nebo odmítnutí se uskutečňuje to, co Pavel z Tarsu nazývá zármutkem podle Boží vůle, nebo zármutkem po způsobu světa. Volba spočívá v člověku. Proto se modleme: „Otče Ježíše Krista a Otče náš, očist' mě svým odpuštěním, pravého ducha ve mně obnov. Učiň mé srdce svým přibytkem. Nedopusť, aby má stálost a víra slábla. Prosím tě za všechny, kdo tě znají a bloudí po nepravých cestách, za ty, kteří jdou cestou úzkosti. Vkroč do jejich cest a uzrav je. Ze mne si učiň služebníka svého pokoje a radosti. Nauč mne těšit zarmoucené, pozvedat padlé, posilovat ustrašené a odpouštět prchlivým. Pomoz mi, abych pokaždé mohl říci: „Pán Ježíš mě potřebuje, abych byl jeho svědkem, já potřebuji Pána Ježíše, aby byl mým jediným Pánem. Amen.“

Jan Hálek

ČEKÁME NA RUCE

Rozpadlý špínou
špínou která se vrší staletí
i když vy mi to nevěříte
protože vypadám dobře
teda dobře na to
jak žiju

Zoufalství ve mně
není vepsáno tak
hluboko jako
v některých jiných
tvářích do kterých
mi nic není

Vlastně nikomu není
nic do nikoho
zahánáme každého
„Né nic mi není“
a pak se svíjíme
a čekáme na ruce
Vytvoříme krásný
řetěz z upřímných slz

Ota Ševčík, převzato
ze sborníku "Dialog na cestě"

O sborníku Dialog na cestě

*At' je sborníček Dialog na cestě
požehnáním pro každého, kdo
jej otevře.*

*Má velký smysl každá takováto
chvilka společného ztišení a
soustředění zvláště v čase
adventu. Kultivuje duši a pomá-
há jí zkoncentrovat se pro příje-
tí poselství evangelia. Toto
duchovní hledání probíhá i
v souvislosti s uměním, v komu-
nikaci, ve sdílení myšlenek.*

*Setkání kolem takové publikace,
jako je sborník Dialog na cestě,
je požehnáním. Je dobře, že se
zrodil v čas adventu, kdy se
dokážeme věnovat introspekci,
dušezpytu.*

*Sborníček je přínosem k očistě
duše a vnímáním bytí před
Bohem a před bližními.*

*Osobně děkuji editorům za akti-
vitu a osobní nasazení.*

Karel Bican, pražský biskup

Posledních pár desítek kusů sborníku
Dialog na Cestě
můžete zakoupit přímo
v prodejně Blahoslav za cenu 50 Kč

K ZÁKONU O REGISTROVANÉM PARTNERSTVÍ

Mnoho věřících v České republice vidí praktikovanou homosexualitu, kterou představuje vzájemný svazek dvou osob stejného pohlaví, jako abnormální a nepřirozenou. Někteří střídavě uvažující ateisté také vnitřně tuší, že zde není něco v pořádku. Argumentují tradičními hodnotami, jako je rodina, otcovství, mateřství, zdravá výchova dětí. Opatrně se začínají ozývat i hlasy odborníků upozorňující na možnost neblahých společenských důsledků v podobě sociální deprivace, která se již dnes šíří jako epidemická vlna, narůstající s každou nastupující generací.

Myslím, že v dnešní době se nemá smysl pouštět do kontroverzních diskuzí s arzenálem biblických veršů. Bible je pokladem pro hledající, pro ty, kteří chtějí poznat Pravdu. Spíše je třeba klást otázky, aby si naši zákonodárci uvědomili důsledky svého jednání. Do přímého útoku proti hříšníkům se v každé situaci nevrhal ani sám Ježíš, neslo mu o porážku hříšníka, ale o jeho proměnu a záchranu. Vždy ale zřetelně odděloval dobro a zlo, ukazoval, kam lidské počínání vede. Mluvil v podobstvích, protože lidé hledí a přitom nevidí, slyší a přitom neslyší. (Mt 13,13). Podobné je to i dnes. Postmoderní jedinci neuznávají za dobré poznávat Boha, a proto je Bůh vydává jejich zvrácené myslí, aby dělali, co se nesluší. (Ř 1,28)

Chtěl bych připomenout, že křesťané nevedou boj proti homosexuálnímu lobby, ani nejsou netolerantními despoty, kteří by chtěli znemožnit občanům: „Svobodně si dělat, co se jim líbí.“ To, co by věřícím však mělo být svaté, je Boží Slovo jako základní zdroj víry. (Ř 3,31) To Slovo, pro které horlil Hus, Chelčický, Komenský a jejich následovníci, Slovo, které přináší poznání a osvobození od otroctví hříchu a dává nový věčný život.

Osobně jsem proti zákonu o registrovaném partnerství homosexuálů. Rozhodně nejsem zastáncem pozitivní diskriminace této sexuální menšiny. Tím ovšem neříkám, že registrované partnerství je špatný poslanecký nápad. Ostatně, podobný problém jako homosexuálně orientované páry mohou řešit i další skupiny obyvatel. Vždyť mnoho heterosexuálních nesezdaných dvojic již dnes sdílí společnou domácnost jako druh a družka, žijí spolu vzdálení příbuzní, party přátel, ad. Často se může jednat i o soužití více osob než dvou. Těmto lidem nemůže církev ubírat právo na vzájemné informace o zdravotním stavu či omezovat možnost po sobě dědit, i kdyby chtěla.

Ve spirituální oblasti ovšem souhlasím s názorem Tomáše Halíka, že pojetí manželství se posouvá do svátostného prostoru náležejícího především církvím, a kladu si otázku: „Nezvýšilo by nakonec takové chápání sňatku jeho hodnotu a úctu k němu?“ Kdo jiný, než křesťanská společnost, má uchovávat tradiční etické hodnoty, tak aby je bylo možno předávat a oživovat?

Ivo Kraus

SHROMÁŽDĚNÍ A DEN KRISTŮV

„Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“ (Žd 10,24–25)

Již delší dobu se zamýšlím nad těmito verši, ale aktuálně nad slovy „neopouštějte společná shromáždění“.

Nedávné události v naší církvi nás podle mého soudu poznamenaly. Podle sdělení jedné naší sestry se někteří členové vrátili či odešli do Římskokatolické církve. Přiznejme si dále, že dochází k výměně generací. Staří už mnohdy nemohou ze zdravotních důvodů docházet na shromáždění, mladí se často vymlouvají na nedostatek času nebo jsme je nedovedli získat. Je-li pro nás víra životní otázkou, proč jsme je nedovedli získat a přesvědčit své děti a vnoučata? Byli jsme jim v opravdovosti příkladem?

Už autor listu Židům napomíná křesťany, aby neopouštěli či nezanedbávali společná shromáždění, jak to někteří ve zvyku mají. Není to tedy až současná praxe a nedostatek. Potřebujeme vlastně tato shromáždění v církvi, v našich NO? Jistě ano, ale proč? Především se sytíme Božím slovem a radujeme se z něj. Potěšuje nás, napomíná, upevňuje naši víru. A co modlitby? Modlíme se jeden za druhého, i za nepřítomné. Modlitbou odkrýváme podstatu duše i ducha, sdělujeme, co nás trápí a naopak, co nás těší, jak se nám daří před lidmi i před Bohem. Tento příklad jsem od někoho převzala, nejsem autorkou, ale líbí se mi. Jsou-li hořící uhlíky

pospolu, hoří a vydávají teplo. Odkutálí-li se jeden uhlík, chvíli ještě hoří, ale brzy zhasne. Nepotřebuje ostatní. A s námi lidmi je to podobné. Možná, že právě prožíváme určitou krizi, zvládnutí, podceňujeme účast na shromáždění, všemu jinému dáváme přednost. Ale vždyť potřebujeme jeden druhého, těšíme se na sebe navzájem, sdělujeme si své starosti i radosti.

„Povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům.“ I toho je nám zapotřebí. Při setkání se domluvíme, kdo navštíví sestru v nemocnici, kdo pomůže s nákupem, zdravotní sestra poradí, jak to či ono léčit. Přicházejí mezi nás bratři neženatí, kteří jsou sami, vdovy, těšíme se, že si při čaji a sušence při biblické hodině sdělíme leccos ze svého soukromí.

„Napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův!“ Napomínání nemáme rádi, nelíbí se nám, ukáže-li někdo na můj nedostatek. Zvláště, zeptá-li se nás bratr či sestra, proč jsme takovou dlouhou dobu nebyli na shromáždění. Rodiče neposílají děti ani do školy na výuku "seznámení s Biblií" ani na faru do DPD. Už dlouhá léta nepřispívají ani korunou na výdaje NO, i to je důležité a ukazuje to na tvou obětavost a lásku k církvi i k Pánu Ježíši.

Blíží se Den Kristův. Mnozí namítanou, že už i Pavel se domníval, že někteří z tehdy žijících bratří se dožijí a dočkají v těle druhého Kristova příchodu v slávě a k soudu, kdy se před Ním skloní každé koleno. I v době Komenského bylo žhavé očekávání Kristova příchodu, jehovisté vypočítali konec světa a Den přicho-

du na rok 1914. Vždy, byla-li těžká situace, ať už válečná vřava nebo nemoci (mor), hlad a bída, domnívali se mnozí, že Pán Ježíš přijde brzy a zhodnotí život každého z nás. Dnešní doba jakoby vyzývala k bdělosti, k očekávání něčeho neobvyklého. Přírodní katastrofy nebyvalého rozsahu, šíření nakažlivých nemocí, nemoc šílených krav, ptačí chřipka, AIDS, užívání drog, sexuální nevězanost, volné lásky bez uzavírání manželství, přerušování těhotenství, odmítání stát se matkou, homosexualita, vraždy, krádeže, neúcta k rodičům a starým lidem atd. Což tato situace přímo nevolá po druhém Kristově příchodu? Najde nás připravené? Najde Ježíš vůbec víru na zemi? Kostely se vyprazdňují, ale vězňice jsou přeplněné.

O tom dni a hodině nikdo neví, ani Syn, jedině Otec. Jistě nechceme, aby Hospodin jako před Sodomou a Gomorou a před potopou litoval, že učinil člověka. Jde mi mráz po zádech, to je hrozná obžaloba lidstva. Přece nás má Bůh rád. Kdybychom Mu byli lhostejní, neposlal by svého jediného Syna, aby nás vysvobodil ze zahynutí. Kristus podstoupil smrt na kříži pro naši záchranu. Místo odsouzení omilostnění, místo trestu za naše zpronevěry a neposlušnost odpuštění a smilování.

Kristu dali na hlavu tmovou korunu. Korunu dostávají vítězové. Ježíši však vsadili na hlavu korunu z trní a hloží, zařezávala se do kůže, z ran tekla krev, jež nás očistuje. Jak neděkovat a nechválit právě při společných shromážděních Kristovo vykupitelské dílo? Amen.

Libuše Hanušová

Z DIECÉZÍ

Životní jubileum

Dne 21. ledna jsme v třebíčské náboženské obci oslavili devadesáté narozeniny naší sestry Marie Jonášové. Naše milá sestra Jonášová pochází z rodiny, která ihned po vzniku Církve československé se stala součástí této naší církve. Sestra Marie sama byla vždy velmi činná ve sboru, v mládeži, zpívala v církevních pěveckých sborech. Pracovala aktivně v církvi, byla dlouhá léta členkou rady starších, kde zodpovědně a pečlivě zastávala funkci pokladníka. Byla vždy plna optimismu a šířila svým životem Boží lásku mezi lidmi. Radostná a sympatická, upřímná věřící naší církve. Přejeme jí mnoho Božího požehnání do dalších let.

**Za NO Třebíč farář
Mgr. Petr Mečkovský**

Diskusní pořad

Studentský Debating club srdečně zve na 1. z cyklu diskusních pořadů „V hlavní roli: Vaše dotazy, názory, postřehy“.

Téma diskuse: ZÁKON O VÝZKUMU NA LIDSKÝCH EMBRYONÁLNÍCH KMENOVÝCH BUŇKÁCH.

Do tématu uvedou: MUDr. Vladimír Viklický, Rada pro výzkum a vývoj, Prof. RNDr. Stanislav Komárek, Přírodovědecká fakulta UK, Doc. ThDr. Jindřich Halama, Evangelická teologická fakulta UK, ThDr. Libor Ovečka, Katolická teologická fakulta UK.

Moderátor: Prof. ThDr. Pavel Filipi.
Kdy? 7. února 2006 od 18:00 hod.
Kde? Sídlo Ekumenické rady církví, Donská 5, Praha 10 – Vršovice.

Ekumena v Bratislavě

Dne 22. ledna 2006 se biskup CČSH Jan Hradil účastnil ekumenických bohoslužeb v rámci aliančního týdne modliteb. Kromě církevních představitelů se bohoslužeb účastnili prezident republiky Gašparovič, premiér Dzurinda a předseda parlamentu. Každý z představitelů církví měl dva modlitební vstupy. Celá ekumenická bohoslužba se nesla v duchu utrpení, které potkalo SR – zřícení vojenského letadla. Bohoslužeb se účastnili také někteří pozůstalí tragicky zesnulých vojáků. Po vlastních bohoslužbách se představitelé církví a politického spektra vč. tří nejvyšších politických představitelů sešli u společného oběda.

DR Bratislava

OZNÁMENÍ

Náboženská obec Čelákovice ruší od 1. března pevnou linku. Telefonovat lze do bytu farářky: 271 770 606, popř. 731 566 780, nebo pastorační asistentce 603 188 458.

Dvojitá oslava v Litomyšli

Vznik naší církve a 9. ledna 110 roků od narození našeho nezapomenutelného faráře Jaromíra Metyše - obě tato výročí nás moc a moc zavazují. Na slavnostní bohoslužby jsme se důkladně připravovali.

V roce 2005 církev prošla těžkou zkouškou. Díky Bohu je snad to nejtěžší za námi. Modlíme se, aby se v letošním roce podařilo zvolit zodpovědné, čestné, nás všechny oslovující a církev řádně reprezentující biskupy i hlavu církve. Ani zde v NO ten rok nebyl z pohledu "zvenku" jednoduchý. Bolestně jsme sledovali ze všech zdrojů, co se to v Praze děje. Byli jsme oslovováni a dotazováni na naši situaci. Snažili jsme se o co nejlepší vysvětlení. Nebylo to a není to jednoduché. Myslíme však, že nejlepší odpovědí byla a je poctivá a nekonečná práce na poli duchovním i hospodářském v NO.

Při pohledu na rok 2005 máme radost z toho, že jsme si zvolili nejmladšího předsedu RS v okolí. Plný kostel a ekumenická oslava MJH 6. 7. byla posilující v tomto náročném období roku. Tradiční zájezd na Vysočinu také spojoval nás, kteří s NO a církví cítíme. Po hospodářské stránce je velice náročné udržovat dvě historické farní budovy. Velice si vážíme toho, že město Litomyšl na nás nezapomíná. Letos opět přispělo na údržbu a opravy. Farní budova i čelo kostela se v říjnu zaskvělo novými nátěry. Objekt je opět "ozdobou" historického jádra města. Provedli jsme i sanační omítky ve sboru na vlhkých místech. Náboženská obec

NOVÝ VIKÁŘ

DR Bratislava tímto oznamuje, že od 1. 1. 2006 jmenoval slovenský biskup bratra ThMgr. Jana Lauka farářem v Košicích, vikářem CČSH.

Změna adresy

Od 1. 2. 2006 má Náboženská obec Bratislava a Diecézní rada CČSH na Slovensku zrušený P. O. Box. Z uvedeného důvodu prosíme používat po tomto termínu jako korespondenční adresu: Konventná 11, 811 03 Bratislava.

DR Bratislava

ADVENTNÍ KONCERTY V TÁBOŘE PRO CHARITATIVNÍ ÚČELY

Náboženská obec Tábor pořádala již podvanácté tradiční adventní koncerty ve Sboru Božích bojovníků, Farského 1960. Sérii koncertů zahájil Pěvecký sbor HLAHOL z Tábora se sbormistrem Zdeňkem Benešem. Dále se konal klavírní recitál KARLA VRTIŠKY, nadějněho mladého klavíristy. Na dalším koncertu ve sboru zazněl komorní koncert souboru MATOŠKA (účinkovali: Eva Matošková - zpěv, elektrofonické varhany, klavír, Štěpán Matoška - violoncello, kytara, basová kytara a Dalibor Matoška - fagot, violoncello, elektrofonické varhany a v premiéře zazněl ve sboru i saxofon). Adventní koncerty tradičně ukončil varhanní koncert a chrámový sbor, (účinkovali: Ludmila Peřinová - zpěv, Eva Peřinová - klavír, elektrofonické varhany, vedoucí J. Matyáš). Koncerty provázela průvodním slovem farářka Eva Červená. Všichni umělci vystupovali bez nároku na honorář. Výtěžek z adventních koncertů byl věnován na charitativní účely.

Dalibor MATOŠKA
Pastorační asistent Tábor

žije, sbor je téměř bez závad. Je na nás všech, aby byli vychováni naši následovníci, mládež i děti. Aby nesešly jen u počítačů a televize. Je jim u nás v církvi co nabídnout!

Na slavnostní den 8. ledna ses. farářka Řhová připravila spolu s dalšími výstavu o založení církve, naší NO i o životě br. Metyše. Kostel byl naplněný a po bohoslužbách jsme všichni výstavu zhlédli. Opět jsme si přiblížili obětavost předků při zakládání církve, budování sboru. U všech stál br. Metyš. Působil zde 36 roků! Mimo farskou službu učil zde i v okolí náboženství, vedl mládež, byl místním knihovníkem města, sbormistrem Vlastimilu. Byl iniciátorem založení festivalu Smetanova Litomyšl 1947.

Bohoslužbu vedl br. emeritní patriarcha Josef Špak. Náš rodák, který se rád vrací a vzpomíná na br. Metyše. Rádi jsme ho přivítali a děkovali za citlivé připodobnění br. Metyše Kristovým učedníkům. „Br. Metyš mohl celý život působit jako slavný dirigent, sbormistr a znalec Smetanova díla. On se však rozhodl a přijal službu v církvi,“ řekl ve svém kázání br. Špak.

Tak jsme přivítali rok 2006. Tak jsme oslavili obě významná výročí. Děkuje všem, kteří nás v církvi vedli i vedou a kteří nezapomínají. Udělejme všichni maximum, aby naše drahá církev, kde jsme našli druhý domov, žila a zkvétala! K tomu nám dopomáhej Bůh.

Jaroslav Jiráček
NO Litomyšl

BOHOSLUŽBY VE VÍDNI

Minulý týden mne navštívil bratr duchovní z Vídně a předal mi vídeňské Svobodné listy, kde na straně 11 je oznámení, že husitské bohoslužby se konají ve Vídni v češtině a slovenštině, každou druhou neděli v 16.00 hodin v modlitebně Protestant Pastoral Centre na Stumpergasse N. 36, Vídeň. Podpis: Náboženská obec husitská.

Současně jsem byl mile překvapen, že na autě, ale i v místě bohoslužeb je dvoujazyčně vývěsná cedule "Náboženská obec husitská – Hussitische Gemeinde Wien".

Jan Hradil

KALENDARIUM – ÚNOR

7. 2. 1311 – Ve Svatovítské bazilice byli korunováni Jan Lucemburský a jeho manželka Eliška arcibiskupem mohučským Petrem z Aspeltu za krále českého a královnu českou.

7. 2. 1451 – Zemřel v Praze Petr z Mladoňovic (* kolem 1390 Morava) – český universitní mistr a kronikář, který mj. zaznamenal poslední okamžiky života Mistra Jana Husa.

8. 2. 1926 – J. Honzl a J. Frejka založili **Osvobozené divadlo**, divadelní sekci Devětsilu (založeného 5. října 1920). Poprvé se představili v pražském divadle Na Slupi.

8.-15. 2. 1936 – Uskutečnila se státní návštěva M. Hodži ve Francii, kde jednal o svém plánu na hospodářsko-politickou spolupráci podunajských států jako protiváhy vůči Německu.

9. 2. 1801 – Rakousko uzavřelo mír s Francií v Lunéville, čímž uznalo francouzské výboje i územní zisky v Itálii a Německu. Docházelo k rozpouštění praporů legie.

9. 2. 1921 – Zemřel v Praze Jan Kříženecký (*20. 3. 1868 v Praze) – architekt a filmář.

9. 2. 1961 – Zemřel v Praze Prokop Maxa (* 28. 5. 1883 v Manětíně) – československý diplomat a politik.

10. 2. 1961 – Zemřel v Třebíči Jakub Deml (* 20. 8. 1878 v Tasově) – básník a prozaik.

11. 2. 1431 – Kutnohorský sněm zvolil 12 zemských "vládců" z jednotlivých husitských směrů a současně navrhl vyslat misi do Polska.

11. 2. 1896 – Narodil se v Praze Miroslav Cikán (+ 1. 2. 1962 v Praze) – filmový režisér.

11. 2. 1946 – Skupina třinácti amerických vojáků se zmocnila 32 beden z prostoru u Štěchovic, poblíž soutoku Sázavy a Vltavy, a odvezla je do Německa. Šlo údajně o spisy gestapa, Sicherheitsdienst a K. H. Franka. Na základě československého protestu bylo 30 beden 2. března t. r. vráceno. Kolem tzv. štěchovického archivu zůstává řada nezodpovězených otázek. Mezi dokumenty měl být údajně seznam 60 tisíc konfidentů.

11. 2. 1991 – V Brně zasedal "kulatý stůl", kde se zvažovala možnost vytvoření samostatné "moravskoslezské ústavy".

12. 2. 1736 – Konala se svatba osmadvacetiletého Františka Štěpána a devatenáctileté Marie Terezie.

Asistentku pro výuku dětí v oboru keramiky přijme

Husitské centrum o.p.s.,

sředitelství pro děti a mládež Praha.

HPP, křestní list podm.

Tel. 602 248 861, 608 181 769

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVOVÁNÍ NEMOCNÝCH

Podaří-li se vám vepsat správně do doplňovačky příklady různých neduhů, dozvíte se, je podmínkou pro úspěšné uzdravování Pánem Ježíšem.

7 písmen

horečka, ochrnutí, posedlí

6 písmen

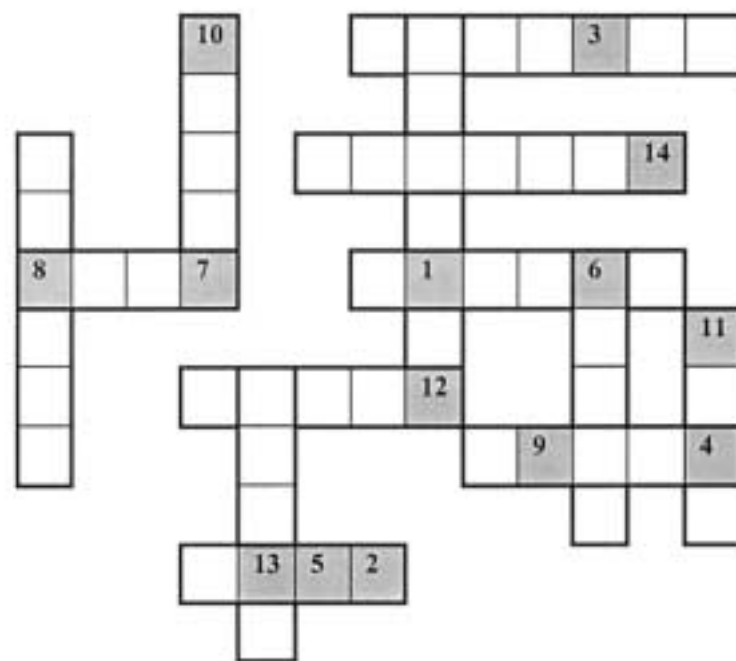
duchové, záněty

5 písmen

hluší, lepra, nádor, slepí, vředy

4 písmena

němí, úraz, viry

(Řešení z minulého čísla: Nové učení)

Jana Krajčírřiková